

Jeroen

Copywriter, woordvoerder, journalist, ghost-writer, dichter ... Het cv van **Jeroen Vermeiren** (48) is een bonte verzameling stielen. Als single papa van een zoon (13) laat hij graag een tegendraadse ballon op over relaties en ouderschap.

Uit de kast

Mijn rechterbeen is 13 millimeter korter dan mijn linker. Dat werd samen met een scoliose en een lordose vastgesteld toen ik in het vijfde middelbaar zat. Op een dag schoot er iets in mijn rug en kon ik geen kant meer uit. De radioloog parkeerde mij op zijn röntgentafel en flikkerde nadien de foto's tegen een lichtbak. Hij wees aan waar het schoentje knelde. Een week later begon ik aan een reeks kinesitherapiebeurten die maar weinig meer vermochten tegen mijn scheefgroei. Krom is krom, wanneer je botten de eindmeet naderen.

Toen ik zag hoeveel verschil er zat op mijn benen, begreep ik plotsklaps wel waarom anderen mij een raar loopje vonden hebben. "Alsof er een slag in je wiel zit", zei een klasgenoot in het derde middelbaar. Waarop een ander inpikte: 'Het ziet er verwijfd uit. Misschien ben je wel een janet. Ja, natuurlijk, dát is het.'" Hilariteit alom. Voor stoere jongens en hun praatjes is een lachende fanclub zoals een scheut benzine op een smeulend vuurtje: voor je 't weet, zit je met een torenhoge steekvlam. Eentje die smaakt naar meer. En dus werd wat begon als een grap in een vingerknip een discours dat een heel eigen leven ging leiden. Binnen de kortste keren wilden de jongens in mijn klas niets meer met mij te maken hebben. Ook niet mijn dichte 'vrienden'. Ik werd een te mijden sujet. Je wist nooit dat homoseksualiteit besmettelijk zou blijken. Sommige meisjes gniffelden mee. Anderen duldden mij wel nog naast hen

aan de lessenaar. Zo ging het weken door. Een maand. Twee maanden. Toen vond één van mijn klasgenoten, Ellen, het welletjes geweest. Ach, Ellen, mooie Ellen. Zij was zowaar een televisiefiguur. Misschien herinner je je het jeugdprogramma *Kameleon* nog wel, met Danny Verbiest, vóór hij met zijn hand en stem Samson tot leven bracht. Aan zijn zijde dook altijd een mooi blond meisje op die samen met hem aan het knutselen ging. Dat meisje was Ellen. En zij vond die hele homo-ongein dus lang genoeg geduurd hebben. Ze stapte naar de leerkracht Nederlands, die de hele kwestie opentrok in een klasgesprek. De sneren en lelijkheid verdwenen weer even snel als ze kop op hadden gestoken. Ellen zou jaren later afstuderen als psycholoog. Dat verbaasde niemand en mij nog het minst.

Eerlijk? Ik heb mij nooit aangetrokken gevoeld tot mannen. Tot spijt van de menige jongeling die mijn pad kruiste en de herenliefde was toegedaan. Waarop deze of gene adonis mij vervolgens met vuur probeerde te overtuigen van mijn voorkeur voor de eigen sekse. Het heette dat ik het zelf nog niet in de smiezen had of dat ik er zo eentje was die niet uit de kast durfde te komen. Niets was minder waar. Ik viel gewoon op borsten en spleetjes, op vrouwenkreuntjes en -steuntjes. Al was er wel die keer dat ik zeer platonisch verliefd werd op Bart. Maar geil werd ik niet van hem. Hard evenmin. Van Ellen in het derde middelbaar daarentegen ...